

Etika jako disciplína filosofická

Filosofická etika nemůže být ničím jiným než méontologickým zkoumáním „toho čtvrtého“, pochopitelně v souvislosti s člověkem, přesněji se situací člověka, jehož každý čin, každé jednání i chování má „mravní“ dimenzi. A když s „tím čtvrtým“ nepočítá, ba když se o něm vůbec nijak nezmíní, prostě poklesá a upadá. Ostatně etika odděleně chápaná od „politiky“ je také vadná, protože „abstrahuje“ od souvislostí a vztahů, které – podle rozšířeného mínění – do sféry mravnosti jakoby nepatří. A chápeme-li „etiku“ skutečně do hloubky i do šířky, pak vlastně nesmí odhlížet od vůbec žádných vztahů mezi lidmi, dokonce ani od vztahu lidí k jiným živým bytostem, zvířatům i rostlinám, ba ani od vztahů lidí k „věcem“. Už to, že si uvědomíme důležitost onoho tzv. „třetího“, nás nutně vede k závěru, že v etice nejde jen o „mravnost“ a „mravy“, ale vůbec o smysl všeho, co lidé dělají a podnikají, a o smysl důsledků jejich aktivit, ano, o smysl toho všeho kolem nich, dokonce i toho „světa“, na který (možná jen zatím) nemají žádný vliv, ale jehož „smyslu“ si musí všímat a respektovat jej.

(Písek, 090218-1.)